

Arrest

nr. 205 069 van 8 juni 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. STESENS
Colburnlei 22
2400 MOL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 30 januari 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 december 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 april 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat E. STESENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 30 juni 2017 dient de verzoekende partij een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in.

1.2. Op 21 december 2017 wordt beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 30.06.2017 werd ingediend door:

Naam: H. (..)

Voornamen: Y. N. W. (..)

Nationaliteit: Egypte

Geboortedatum: 10.04.1986

Geboorteplaats: Menia

Identificatienummer in het Rijksregister: xxxxxxxxx

Verblijvende te: (..)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 30.06.2017 gezinshereniging aan met mevr. M. N. D. C. (..) van Portugese nationaliteit, met rijksregisternummer xxxxxxxxxx, op basis van artikel 47/1° van de wet van 15.12.1980. Artikel 47/3 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1,1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzame karakter van die relatie'

Betrokkene bewees onvoldoende een duurzame relatie te hebben met de referentiepersoon.

Op 15.12.2016 legden betrokkenen een verklaring wettelijke samenwoning af.

Op 11.04.2017 gaf de procureur des Konings te Hasselt een negatief advies met betrekking tot deze verklaring wettelijke samenwoning.

Negatief advies overeenkomstig artikel 1476 quater B. W

Verwijzend naar uw schrijven dd. 16.12.2016 met betrekking tot de wettelijke samenwoning tussen H. Y. N. W. (..), °10.04.1986 en M. N. D. C. (..), °30.04.1969 heb ik de eer u het volgende mede te delen:

Op basis van de bekomen inlichtingen vanwege uw diensten en de informatie van de Lokale Politie en de Dienst vreemdelingenzaken meen ik dat er voldoende aanwijzingen zijn die wijzen op een kennelijk misbruik van het statuut van de wettelijke samenwoning:

-Verblijfstoestand H. Y. N. W. (..): Mijnheer verblijft reeds diverse jaren illegaal in het land. Hij is gekend onder 2 aliasen, wat duidelijk maakt dat hij er niet voor terugschrikt om bedrog te plegen in het kader van controles m.b.t. zijn verblijfstoestand.

-Snelle gang van zaken: betrokkenen hebben elkaar ontmoet in Neerpelt in een restaurant Meneer spreekt van februari 2016, mevrouw van mei 2016. Na enkele weken is er een relatie ontstaan, en vanaf oktober 2016 zou mijnheer bij mevrouw ingetrokken zijn. In december 2016 werd reeds beslist om een verklaring wettelijke samenwoning af te leggen.

-Groot leeftijdsverschil: Mevrouw is 15 jaar ouder dan haar partner, hetgeen cultureel gezien ongewoon is voor de man. De leeftijd van mijnheer leunt meer aan bij die van de dochter van mevrouw dan bij die van mevrouw.

-Onwetendheid over elkaars personalia: Betrokkenen weten weinig over elkaar te vertellen. Mevrouw is zelfs niet op de hoogte van de achternaam van mijnheer, omdat die volgens haar 'te moeilijk' is om te onthouden. Ze spreken niet over het verleden, want het verleden ligt achter hen. Een veelgehoorde commentaar in het geval van schijnhuwelijken. Er is nog geen ontmoeting geweest met andere familieleden, omdat die de taal van de respectievelijke partners niet beheersen. Ze weten van elkaar niet wat ze gestudeerd hebben. Mevrouw verdient maandelijks 1.000€ meer dan meneer denkt. - Twijfelachtige samenwoning: Op het ogenblik van de samenwoningcontrole lag mijnheer nog in bed. Hij lag alleen in een bed met slechts één hoofdkussen. Niettegenstaande mevrouw beweerde bij te slapen, ontstaat hieruit de indruk dat betrokkenen niet samen slapen. Uit het buurtonderzoek blijkt dat betrokkenen zelden samen in het openbaar gezien worden. Mevrouw verklaart dat ze veel moet werken, en dat ze daardoor weinig tijd met elkaar kunnen doorbrengen en praten. Ze komt 's avonds laat thuis, drinkt dan nog een kop koffie en gaat slapen..

-Geen volwaardige gemeenschappelijke taal: Geen van beiden spreken op een volwaardige manier Nederlands. Ze zijn beiden verhoord met bijstand van een tolk. Toch is het Nederlands de enige gemeenschappelijke taal die ze hebben om met elkaar te communiceren. Hierdoor kunnen de nodige vraagtekens geplaatst worden bij de diepgang van de relatie.

Het geheel der elementen duidt er op dat de wettelijke samenwoning niet gericht is op het stichten van een duurzame levensgemeenschap. maar uitsluitend op het verschaffen van een permanent verblijfsrecht aan de man.

De Dienst Vreemdelingenzaken volgt dit advies.

Uit het voorgaande blijkt dus dat de wettelijke samenwoning niet gericht is op het stichten van een duurzame levensgemeenschap. (arr. RVV, nr. 189065, 28/06/2017: Het steunt niet op een foutieve feitenvinding noch is het kennelijk onredelijk om te oordelen dat, gezien de procureur des Konings een ongunstig advies gegeven heeft over de registratie van de wettelijke samenwoning, de wettelijke samenwoning louter werd aangegaan om er verblijfsrechtelijk voordeel uit te halen en niet om een duurzame levensgemeenschap te stichten.) Vandaar dat hier moet worden vastgesteld dat betrokkene het verblijfsrecht heeft bekomen door valse of misleidende informatie te verstrekken.

Uit het advies van de Procureur blijkt dat betrokkene niet de intentie heeft om een duurzame "affectieve" levensgemeenschap op te bouwen met zijn partner. Betrokkene misbruikt de procedure van feitelijke partnerschap louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, dit tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in. Fraude mag niet gehonoreerd worden, bedrog vernietigt alles: "fraus omnia corrumpit".

De fraude is te dezen doorslaggevend doordat het feitelijke partnerschap de enige weg was die overbleef om een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen

De gezinssituatie spreekt voor zich, de wettelijke samenwoning was louter gericht op het verkrijgen van verblijfsrechtelijk voordeel en dus onder valse voorwendselen. Het louter feit dat betrokkenen samenwonen wordt niet beschouwd als een bewijs van een gezinsleven. (arr. RW, nr. 189065, 28/06/2017: "Het gegeven dat verzoekster samenwoont met haar voorgehouden echtgenoot doet geen afbreuk aan het feit dat er geen beschermingswaardig gezinsleven is. Een gezamenlijke verblijfplaats toont op zich nog geen oprechte en effectiefbeleeft partnerrelatie in de zin van artikel 8 EVRM aan, zodat het niet kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij dit gegeven niet heeft beschouwd als een indicatie van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM))

Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstrekt.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Van gemeenschappelijke kinderen is geen sprake, noch van een medische problematiek in hoofd van betrokkene. Het bevel om het grondgebied te verlaten is een logisch gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden: immers indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Het duurzame karakter van het aangehaalde feitelijke partnerschap wordt betwist."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"Dat het eerste en enige middel tot nietigverklaring is afgeleid uit de schending van artikel 62 van de Wet van 15 december 1980, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en uit de schending van het motiveringsbeginsel;

Dat artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 stelt dat elke individuele bestuurshandeling in feite en in rechte afdoende en uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn; Dat deze laatste uitdrukkelijke zowel formele als materiële motiveringsplicht op straffe van nietigheid is voorgeschreven; Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar toezicht kan nagaan of de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen; Dat de gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie en Asielbeleid volgende motivering verleent (stuk 1): "(..)"

Dat eerste en aldus hoofdreden tot weigering van de vermelding van de wettelijke samenwoning, de precaire verblijfssituatie van de Heer H. (..) betreft;

Dat nochtans indien alle voorliggende gegevens samen genomen met voldoende zekerheid aantonen dat de wil aanwezig is tot het bekomen van een duurzame levensgemeenschap, de overschrijving van de wettelijke samenwoning niet geweigerd kan worden omwille van het loutere feit dat de wettelijke samenwoning mogelijks een oplossing biedt voor de verdere verblijfsvergunning van een van de partners;

Zie in die zin naar analogie met een schijnhuwelijk: "Illegaliteit is op zich geen reden om een huwelijk te weigeren, doch kan in combinatie met andere belastende factoren wijzen op een schijnhuwelijk. Het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel door het huwelijk volstaat op zichzelf niet om te besluiten tot een voorgenomen schijnhuwelijk." daarnaast moet uit een geheel van omstandigheden blijken dat

minstens één der echtgenoten niet de intentie had een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen. Dit gebrek aan intentie moet "kennelijk" zijn, wat betekent dat er redelijkerwijze niet aan mag getwijfeld worden." (Art. 146bis en 167 B.W.; art. 12 EVRM). Kort Ged. Rb.Antwerpen nr. 07/4296/A, 10 april 2008 T.Vreemd. 2008 (samenvatting), afl. 3,217"

Dat in de Omzendbrieven dd. 6 september 2013 en 17 september 2013, bovendien eveneens als volgt wordt gesteld: "Er dient op te worden gewezen dat het recht op huwelijk wordt gegarandeerd door artikel 12 van het EVRM en artikel 23 van het Internationaal Verdrag inzake Burgerlijke en Politieke 6 rechten. Dit recht is niet verbonden aan de verblijfstoestand van de betrokken partijen. Hieruit volgt dat de ambtenaar van de burgerlijke stand de opmaak van de akte van aangifte en de voltrekking van het huwelijk niet kan weigeren op grond van het loutere feit dat een vreemdeling illegaal in het Rijk verblijft." (Omszendbrief 6 september 2013)

"Om in het huwelijk te treden, is het niet vereist dat de vreemdeling toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van meer dan drie maanden. Derhalve, mag de ambtenaar van de burgerlijke stand niet enkel en alleen om die reden weigeren om de akte van huwelijksaangifte op te stellen of het huwelijk te voltrekken." (Omszendbrief 17 september 2013)

Dat om te kunnen besluiten tot een schijnrelatie derhalve tevens dient te worden aangetoond dat verzoeker en diens partner niet de intentie hebben om een duurzame levensgemeenschap uit te bouwen;

Dat een schijnrelatie immers een relatie betreft waarbij, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot de wettelijke samenwoning, uit het geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de partners kennelijk niet gericht is op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel;

Dat de wettelijke omschrijving van een verboden schijnrelatie verder restrictief dient te worden opgevat; Ten eerste moet de intentie van minstens één van de partners uitsluitend, gericht zijn op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel;

Ten tweede moet het ontbreken van de intentie om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen manifest, aldus kennelijk zijn, waarbij elke vorm van twijfel zelfs in het voordeel van verzoeker en diens partner dient te worden gelegd;

zie in die zin naar analogie met een schijnhuwelijk:

"De twijfel dient te worden uitgelegd in het voordeel van de appellanten en hun vrijheid om een huwelijk aan te gaan." (Hof van Beroep Brussel, 23 april 2012, Rev. Trim.Dr. Fam. 2013, afl. 2, 500)

"Wanneer er twijfel bestaat over de werkelijke wil van de partijen of één van hen om een duurzame levensgemeenschap te stichten, moet de vrijheid om een huwelijk te sluiten voorrang krijgen." (Hof van Beroep Brussel, 20 juni 2011, 2010/AR/36, T.Vreemd. 2012, afl. 2, 146)

Dat ook in de Omzendbrief van de Minister van Justitie dd. 06.09.2013(B.S. dd. 23.09.2013) wordt gesteld dat dient te worden vermeden dat elk gemengd huwelijk prima facie als verdacht wordt bestempeld en dat een 12-tal indicatoren worden aangehaald die gecombineerd een ernstige aanduiding kunnen vormen dat een schijnrelatie wordt beoogd;

Dat de in de voormelde Omzendbrief aangehaalde indicatoren overigens niet aanwezig zijn in de relatie tussen verzoeker en diens partner :

- Partijen verstaan mekaar en kunnen degelijk met mekaar communiceren.
- Partijen woonden reeds sedert geruime tijd voor de huwelijksaanvraag samen.
- Partijen wonen niet duurzaam samen met iemand anders.
- Partijen kennen elkaars naam en nationaliteit.
- de verklaringen omtrent de omstandigheden van de ontmoeting zijn gelijklopend.
- er is geen tussenpersoon opgetreden. ...

Dat volgens de Minister van Justitie er dan ook meerdere indicatoren dienen aanwezig te zijn vooraleer er sprake kan zijn dat er ernstige aanduiding is tot een schijnrelatie; Dat één enkel element hoe dan ook absoluut ontoereikend is, terwijl er in casu geen enkel van de gestelde indicatoren weerhouden kan worden;

Dat om de overschrijving van een verklaring tot wettelijke samenwoning te weigeren bovendien moet blijken dat het verblijfsvoordeel, dat alsdan bekomen wordt, kennelijk het enige doel is van de wettelijke samenwoning, hetgeen door de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand allerminst werd aangetoond;

Dat het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel door middel van een wettelijke samenwoning en in casu op basis van het feitelijk partnerschap, overigens het recht van verzoeker betreft als persoon en voor diens partner en kan dan ook niet volstaan als argument tot weigering;

Dat het standpunt van de Procureur des Konings en de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid alsdat er sprake zou zijn van een schijnrelatie dan ook moeilijk kan worden gevolgd en de redenen welke hiertoe worden aangeduid, op z'n zachts gesteld, zeer magertjes zijn;

Dat het verzoeker dan ook niet ten kwade kan worden geduid dat hij de wettelijke mogelijkheden om diens leven samen met diens gezin verder te kunnen zetten, uitput;

Dat het anderzijds niet getuigt van de nodige zorgvuldigheid om zich enkel en alleen te baseren op een advies van de Procureur des Konings, zonder ook maar enig nazicht te verrichten op de door verzoeker en diens partner neergelegde stukken, ter staving van de duurzame relatie;

Dat verzoeker overigens tegen de weigering tot overschrijving van de wettelijke samenwoningst beroep heeft aangetekend en derhalve het negatief advies en de weigering tot wettelijke samenwoningst, waarop men zich volledig baseert, niet definitief is, hetgeen des te meer tot een eigen onderzoek van de neergelegde stukken door de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid noopt!!

Dat bovendien uit de neergelegde stukken wel degelijk blijkt dat verzoeker en diens partner een duurzame relatie van ten minste twee jaar onderhouden, hetzij dat zij minstens één jaar op het zelfde adres woonachtig zijn;

Dat de Heer H. (..) overigens niet in illegaal verblijf verbleef is, doch wel een attest van immatriculatie mocht bekomen, omwille van medische redenen;

Dat verzoeker, welke over de Egyptische nationaliteit beschikt, niet gekend is onder verschillende aliases, doch wel diens naam en voornamen meermaals door elkaar werden gehaald, hetgeen bij Egyptische onderdanen wel meer gebeurt, nu zij in feite over 4 voornamen beschikken;

Dat de ambtenaar van de burgerlijke stand en Dienst Vreemdelingenzaken verder van oordeel zijn dat de relatie tussen partijen eerder snel vorderde, hetgeen nochtans allerminst als bevreemdend kan worden aangemerkt;

at verzoeker inderdaad op vrij korte termijn, is gaan samenwonen met Mevrouw M. N. D. (..), hetgeen enkel duidt op het feit dat zij elkaar echt graag zien en dat zij een hechte relatie wensten aan te gaan; Dat koppels op leeftijd bovendien sneller beslissen tot samenwoningst over te gaan, dan jonge koppels van begin twintig;

Dat verzoeker en Mevrouw M. N. D. (..) overigens in het leven reeds heel wat katjes te geselen hebben gekregen, hetgeen tevens meespeelt in het nemen van snellere beslissingen in een relatie, wanneer het hart voelt dat het goed zit;

Dat daarnaast het leeftijdsverschil tussen verzoeker en Mevrouw M. N. D. (..) wordt aangehaald, hetgeen blijkbaar verdacht zou zijn; Dat nochtans dagelijks personen huwen of gaan samenwonen waartussen een leeftijdsverschil bestaat; Dat liefde uiteraard niet gebonden is aan leeftijd; Dat de verklaringen van verzoeker en Mevrouw M. N. D. (..), welke reeds geruime tijd een relatie hebben, omtrent hun relatie bovendien zeer geloofwaardig zijn aangaande de liefde die zij beiden voor elkaar voelen;

Dat er overigens evenmin tegenstrijdigheden in hun verklaringen konden worden aangetroffen;

Dat het verder niet bevreemdend is dat verzoeker en Mevrouw M. N. D. (..) weinig contact hebben met elkaars familieleden, welke hetzij niet in België woonachtig zijn, hetzij de Arabische, Portugese of Nederlandse taal niet machtig zijn, hetgeen communicatie bemoeilijkt;

Dat het hebben van een relatie bovendien moeilijk kan worden afgemeten aan het kennen van elkaars familieleden;

Dat verzoeker en Mevrouw M. N. D. (..) daarentegen heel wat gegevens omtrent elkaars leven, bezigheden en financiën konden weergeven, welke er in het kader van het hebben van een relatie wel toe doen;

Dat zij bovendien samen een zaak hebben opgestart in Neerpelt, waarin Mevrouw M. N. D. (..) haar spaargelden heeft geïnvesteerd, hetgeen inhoudt dat zij ook een belangrijk financieel engagement zijn aangegaan, hetgeen men vanzelfsprekend, indien men niet de intentie zou hebben tot het aangaan van een duurzame levensgemeenschap, niet zou doen;

Dat de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand zich verder vragen stelde bij de werkelijke samenwoningst van partijen, nu er in het bed slechts één hoofdkussen werd aangetroffen. Dat verzoeker, welke tal van medische problemen kent, reden waarom diens aanvraag tot medische redenen overigens ontvankelijk werd verklaard, om medische redenen slaapt zonder hoofdkussen;

Dat de spullen van beiden bovendien wel degelijk werden aangetroffen;

Dat verzoeker en Mevrouw M. N. D. (..), welke reeds gedurende jaren in België verblijven, in het Nederlands met elkaar communiceren; Dat men beiden tevens de eigen moedertaal van de partner aanleert; Dat zij dan ook wel degelijk goed met elkaar kunnen communiceren, ongeacht of het Nederlands nu hun moedertaal betreft of niet;

Dat de beslissing dan ook geen afdoende gegevens naar voren brengt om de weigering tot de vermelding van de verklaring van de wettelijke samenwoningst in het bevolkingsregister te verantwoorden;

Dat uit de neergelegde bewijsstukken inderdaad onomstotelijk blijkt dat verzoeker en Mevrouw M. N. D. (..) een deugdelijke en duurzame relatie met elkaar onderhouden waarin zij elkaar minstens drie maal hebben ontmoet en dit voor een periode van ten minste 45 dagen;

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bij het nemen van haar beslissing bovendien alle voorgelegde documenten in combinatie met elkaar dient te beoordelen,

hetgeen zij in casu overduidelijk heeft nagelaten, nu iedere argumentatie omtrent de neergelegde stukken ontbreekt;

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie en Asielbeleid dan ook een foutieve beoordeling van de voorgelegde stukken maakt en meer nog deze zelfs totaal negeert; Dat dan ook wel degelijk is voldaan is aan alle voorwaarden om te kunnen spreken van een duurzame relatie!! Dat het dan ook onbegrijpelijk is dat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid zich enkele en alleen baseert op een advies van de Procureur des Konings en de weigering tot overschrijving van de wettelijke samenwoning, waartegen zelfs beroep hangende is!

Dat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook bij het nemen van diens beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld en derhalve een onredelijke beslissing heeft getroffen; Dat de bestreden beslissingen niet of althans onvoldoende met redenen zijn omkleed en niet in alle redelijkheid werd genomen;

Dat aldus een substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven wetgeving ernstig werd geschonden en de nietigverklaring van het bestreden bevel verantwoorden;“

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 47/1, 1° en 47/3 van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekende partij “*niet (voldoet) aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie*” omdat zij “*onvoldoende (bewees) een duurzame relatie te hebben met de referentiepersoon*”. Immers legde verzoekende partij op 15 december 2016 “*een verklaring wettelijke samenwoning af*”. Uit het negatief advies van de procureur des Konings, blijkt dat verzoekende partij “*niet de intentie heeft om een duurzame “affectieve” levensgemeenschap op te bouwen met zijn partner.*” Verzoekende partij tracht thans de procedure van feitelijke partnerschap te misbruiken louter om via een andere weg een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen.

Ook de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten verwijst naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat ook deze beslissing een motivering in feite, met name dat het “*legaal verblijf in België is verstreken*”, waarbij tevens rekening wordt gehouden met het bepaalde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

In tegenstelling tot wat verzoekende partij lijkt voor te houden kunnen uit de bestreden beslissing de redenen worden afgeleid die aanleiding gaven tot de bestreden beslissing.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de artikelen 47/1 en 47/3, § 2 van de vreemdelingenwet.

Artikel 47/1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ;

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven.”

Artikel 47/3, § 2 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

2.4. Uit de bovenstaande bepalingen komt duidelijk naar voor dat de derdelander, om in aanmerking te komen voor een verblijf van meer dan drie maanden als partner van een Unieburger die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° van de vreemdelingenwet, dient aan te tonen dat hij een duurzame relatie heeft met de partner bij wie hij zich wil voegen of die hij begeleidt. Het is duidelijk dat de bewijslast ter zake bij de aanvrager berust. Hij mag het duurzaam karakter van de relatie bewijzen met elk passend middel. Bij het onderzoek naar het duurzaam karakter van de relatie moet de gemachtigde rekening houden met de intensiteit, de duur, en de stabiele aard van de banden tussen de partners. Het komt dan ook aan de minister c.q. staatssecretaris of zijn gemachtigde toe om na te gaan of de derdelander gegevens naar voor brengt waaruit kan blijken dat er sprake is van voldoende intense en stabiele banden tussen hem en zijn partner die ook reeds een enige tijd bestaan (cf. *“de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen partners”* zoals bepaald in artikel 74/3, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet) derwijze dat een *“deugdelijk bewezen duurzame relatie”* in de zin van artikel 47/1, 1° van de vreemdelingenwet voorligt. Het moet zodoende wel degelijk gaan om een effectieve feitelijke relatie.

In casu dient te worden vastgesteld dat de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden stelt dat verzoekende partij onvoldoende bewees een duurzame relatie te hebben met de referentiepersoon. Hij verwijst vervolgens naar de verklaring van wettelijke samenwoning die werd afgelegd op 15 december 2016 en stelt dat de procureur des Konings te Hasselt op 11 april 2017 een negatief advies gaf met betrekking tot de registratie van deze verklaring van wettelijke samenwoning in het rijksregister. Na een citaat uit het advies, stelt de gemachtigde van de staatssecretaris dat uit voormeld advies blijkt dat verzoekende partij niet de intentie heeft om een duurzame *“affectieve”* levensgemeenschap op te bouwen met haar partner en dat verzoekende partij de procedure van feitelijke partnerschap louter misbruikt om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, dit tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in. Hij besluit dat verzoekende partij niet afdoende aantoonde te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 1° van de vreemdelingenwet.

2.5. Verzoekende partij is het in essentie oneens met deze beoordeling van haar relatie en meent dat uit alle voorliggende gegevens afdoende blijkt dat de wil aanwezig is tot het bekomen van een duurzame levensgemeenschap.

2.6. In tegenstelling tot wat verzoekende partij vooreerst voorhoudt, wordt haar het verblijfsrecht niet louter geweigerd omdat de wettelijke samenwoning ook een oplossing biedt voor de verdere verblijfsvergunning. Er wordt immers op gewezen dat onderzoek van het parket heeft uitgewezen dat het in casu gaat om een schijnrelatie en dat, aangezien de voorwaarde tot het bekomen van een verblijfsrecht in functie van artikel 47/1, 1° van de vreemdelingenwet, er wel sprake moet zijn van een

deugdelijk bewezen duurzame relatie, hetgeen niet is. Verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat het verblijfsrecht haar wordt geweigerd enkel omdat zij illegaal is.

Zoals duidelijk blijkt uit het advies van de procureur des Konings te Hasselt zijn er diverse elementen aan het licht gekomen die doen besluiten dat er in casu sprake is van kennelijk misbruik van het statuut van wettelijk samenwonende. Zo wordt niet alleen op de jarenlange illegale verblijfstoestand van verzoekende partij gewezen, maar ook op het feit dat zij zich bedient van verschillende aliassen en er aldus niet voor terugschrikt om bedrog te plegen in het kader van controles naar haar verblijfstoestand. Daarenboven wordt gewezen op de snelle gang van zaken (waarbij er tevens een tegenstrijdigheid kan worden vastgesteld aangaande het tijdstip van ontmoeting tussen beiden) alsook op het grote leeftijdsverschil tussen beiden waarbij de vrouw aanzienlijk ouder is dan de man, hetgeen cultureel gezien ongewoon is voor de man. Verder blijken de partners vrij onwetend te zijn over elkaars personalia. Zo is mevrouw niet eens op de hoogte van de achternaam van verzoekende partij. Zij stellen niet te spreken over het verleden omdat dit achter hen ligt maar dit blijkt een veelgehoorde commentaar in het geval van schijnhuwelijken. Er is ook nog geen ontmoeting geweest met andere familieleden omdat ze elkaars taal niet beheersen. Ze weten van elkaar ook niet wat ze gestudeerd hebben. Verzoekende partij is ook verkeerd inzake het inkomen van de partner. Verder zijn er ook gereede twijfels over de samenwoning nu in het bed waarin verzoekende partij werd aangetroffen slechts één hoofdkussen aanwezig was terwijl mevrouw wel verklaarde samen te slapen. Ook het buurtonderzoek toont aan dat betrokkenen zelden samen worden gezien in het openbaar. Ook is er geen volwaardige gemeenschappelijke taal. Geen van beiden spreekt op een volwaardige manier Nederlands. Ze zijn beiden verhoord met bijstand van een tolk terwijl Nederlands de enige gemeenschappelijke taal is die ze hebben om met elkaar te communiceren. Er kunnen dan ook de nodige vraagtekens geplaatst worden bij de diepgang van de relatie.

Op deze gronden wordt dan ook beslist dat de wettelijke samenwoning uitsluitend gericht is op het verschaffen van een permanent verblijfsrecht aan de man.

Het is dan ook duidelijk, gelet op voorgaande vastgestelde feitelijkheden, dat er meerdere elementen zijn die doen besluiten dat er in casu geen sprake is van een deugdelijk bewezen duurzame relatie.

Zoals duidelijk blijkt uit de aangehaalde elementen in het advies van de procureur des Konings zijn er genoeg gegevens voorhanden om terecht te twifelen aan de oprechtheid om een duurzame levensgemeenschap te stichten. Het loutere feit voorts dat men reeds enige tijd samenwoont en geen relatie heeft met iemand anders, maakt niet dat daaruit kan besloten worden dat men een duurzame en effectief beleefde relatie heeft.

In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorts voorhoudt, wordt wel degelijk gemotiveerd dat de wettelijke samenwoning **uitsluitend** gericht is op het verschaffen van een permanent verblijfsrecht aan de man (verzoekende partij).

Verzoekende partij tracht voorts de vaststellingen die hebben geleid tot voormeld oordeel te minimaliseren en te bestempelen als “magertjes” maar de Raad kan op lezing van het advies alleen maar vaststellen dat de verwerende partij in redelijkheid zich kon steunen op het advies van de procureur des Konings te Hasselt om het verblijfsrecht te weigeren nu uit dit advies voldoende elementen naar voren zijn gekomen die wijzen op een contra-indicatie wat betreft het bestaan van een duurzame relatie in de zin van artikel 47/1 van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij maakt met haar betoog geenszins aannemelijk dat de verwerende partij zich niet zou mogen verlaten op deze vaststellingen om het verblijfsrecht te weigeren.

2.7. Verzoekende partij maakt voorts ook niet aannemelijk op welke wijze de door haar naar aanleiding van haar verblijfsaanvraag bijgebrachte stukken een andere beoordeling zouden rechtvaardigen. Zij houdt het op een niet-geconcretiseerd betoog dienaangaande hetwelke niet vermag het standpunt van de verwerende partij te ontcrachten of kennelijk onredelijk te doen bevinden.

2.8. Het loutere feit dat verzoekende partij beroep heeft aangetekend tegen de weigering van de overschrijving van de wettelijke samenwoning, maakt niet dat verwerende partij zich niet op het advies van de procureur des Konings mocht enten bij het treffen van haar beslissing. Dergelijk beroep heeft immers geen schorsende werking. Indien de rechtbank verzoekende partij gelijk geeft, dan staat het haar op dat moment alsnog vrij een nieuwe verblijfsaanvraag in te dienen. Ter terechtzitting legt de advocaat van de verzoekende partij het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Hasselt voor,

gewezen op 9 februari 2018, waaruit blijkt dat de rechtbank de verzoekende partij gelijk geeft. De Raad kan in het kader van zijn annulatiebevoegdheid evenwel geen rekening houden met dit vonnis nu hij zich voor zijn beoordeling moet plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing werd genomen. Nu het vonnis dateert van na de bestreden beslissing kon de verwerende partij hiermee uiteraard geen rekening houden bij het treffen van de bestreden beslissing zodat de verwijzing naar dit vonnis ter terechtzitting niet dienstig is. De Raad benadrukt nogmaals dat het de verzoekende partij vrij staat een nieuwe verblijfsaanvraag in te dienen.

2.9. Waar verzoekende partij er nog op wijst dat zij niet illegaal was op het ogenblik van haar aanvraag, kan zij ook niet worden gevolgd. Immers, het attest van immatriculatie dat haar werd afgeleverd in afwachting van een beslissing ten gronde inzake haar medische regularisatieaanvraag, verloor zijn geldingskracht op 8 juni 2017, datum waarop de ongegrondheidsbeslissing op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd genomen. Diezelfde dag werd ook beslist tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Beide beslissingen werden verzoekende partij ter kennis gebracht op 26 juni 2017. Verzoekende partij was aldus wel degelijk illegaal op het moment dat zij haar verblijfsaanvraag op 30 juni 2017 indiende. Volledigheidshalve dient er daarenboven op te worden gewezen dat een attest van immatriculatie niet noodzakelijkerwijze uitzicht geeft op een verblijfsrecht en dat verzoekende partij zich aldus nog steeds in een onzekere verblijfstoestand bevond, zelfs voor de indiening van de verblijfsaanvraag op 30 juni 2017.

2.10. De Raad wijst er daarenboven nog op dat, in de mate dat de verzoekende partij het niet eens is met de beoordeling van het parket van haar relatie en de daaropvolgende weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand om de wettelijke samenwoning te registreren en hiertegen inhoudelijke argumenten aanvoert, zij zich kan wenden tot de familierechtbank. Het komt niet aan de Raad toe om terzake een beoordeling door te voeren. Zoals gesteld kon de verwerende partij zich enten op het advies om in redelijkheid vast te stellen dat in casu een deugdelijk bewezen duurzame relatie niet is aangetoond. Het loutere feit dat verzoekende partij het oneens is met de vaststellingen van de procureur des Konings en de navolgende beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand en hiertegen beroep heeft ingediend, maakt op heden niet dat zomaar voorbij gegaan kan worden aan die vaststellingen. Indien de verzoekende partij alsnog gelijk krijgt voor de familierechtbank, hetgeen gebleken is op de terechtzitting, dan staat het haar vrij een nieuwe verblijfsaanvraag in te dienen.

2.11. In het licht van wat hierboven wordt besproken, maakt verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing tot weigering van het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten geen kennelijk redelijke beslissing is.

2.12. Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juni tweeduizend achttien door:

mevr. S. DE MUYLDER,
mevr. K. VERHEYDEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER